

Posudek na magisterskou práci *Historie českého (československého) reenactingu* (autor Bc. Filip Procházka, Dis)

Posuzovaná práce se pokouší podat nejpodstatnější rysy vývoje československého, resp. českého reenactingu. Jedná se o téma velmi zajímavé, protože tato aktivita vznikla za nejrůznějších obtíží ještě před rokem 1989, přičemž zažívala „boom“ zejména v 90. letech 20. století (možnost se svobodně sdružovat a cestovat do zahraničí). I když se v současnosti zdá, že reenacting je poněkud v útlumu, pak se jedná nesporně o pozoruhodnou aktivitu, která specifickou formou přitahuje pozornost účastníků (aktivních i pasivních) k nejrůznějším obdobím a momentům naší historie. Autor práce – aktivní reenactor – má k dané problematice dlouhodobý vztah, což mu patrně také „otvíralo“ cestu k příslušným narátorům.

Z pohledu posuzovatele předkládané práce je autorův předložený výsledek tristní. V obecné rovině se nedostatky této práce koncentrují ve tří oblastech: 1. struktura práce, přesněji řečeno neadekvátní a zmatečný obsah jednotlivých oddílů, kde posuzovatele nenapadá jiné adekvátní označení než „splácanost“ 2. stylistická neobratnost, přičemž autor má problém i s pravopisem, a to ve zcela frapantních případech (např. používání velkých písmen v závorkách), 3. nepochopení některých metodických postupů historické práce, včetně těchto postupů týkající se orální historie.

V některých případech si posuzovatel není jist, zda opravdu závažné nedostatky (viz bod 3) spadají na vrub interpretační neobratnosti, či již zmíněnému nepochopení elementární metodiky. Konglomerát těchto nedostatků – společně s jistě úctyhodným rozsahem předkládané práce – pak vytváří z magisterské práce jen velmi obtížné čtivo.

Posuzovatel se pokusí uvést některé konkrétní nedostatky, kterými hodlá demonstrovat výše shrnuté problémy.

- autorova bezradnost kulminuje zejména v záležitostech, kde autor je konfrontován s abstraktními či teoretickými postupy. V úvodních kapitolách tak autor přináší nejrůznější definice reenactingu (což je jistě správně), očekávanou vlastní definici se však čtenář dozví jen „mimořádně“ – reenacting jako „styl života a edukativní činnost“ (s. 36), aniž autor svoji definici náležitě vysvětluje.

- ve změní definici reenactingu autor v některých případech popírá sám vlastní přístup k této aktivitě. Opravdu lze svým „svým způsobem“ za reenacting považovat meziválečnou Hradní stráž v legionářských uniformách, či dokonce „nabrnkání“ císařských a „machometánů“ Petrem Čepkem ve filmu *Tři veteráni*?

- jak už jsem uvedl, pak interpretační a stylistická neobratnost je podstatným znakem celé předkládané práce. Jako příklad uvádím formulaci ze strany 66: „A v roce 1987 se už odehrávala, slovy, či respektive písmen KVH Ostrava ...“

- vzhledem k tomu, že se autor uchází o absolutorium oboru, jehož podstatnou částí je užití orální historie, pak opravdu závažné

nedostatky vidím v řadě metodických formulací, kterými autor vysvětluje své přístupy k narátorům:

- jak lze chápat formulaci „Další metodou byla zakotvená teorie.“ (s. 52)

- pozoruhodnou a pro posuzovatele nepochopitelnou formulací se jeví věty ze začátku strany 54. Autor totiž tvrdí (pokud jeho formulaci chápu), že záznam rozhovoru s narátorem nevytvářel pro potřeby další analýzy a interpretace. Proč je tedy vlastně vytvářel? Z dalšího textu posuzovateli také není jasné, zda autor dostatečně chápe jednotlivé postupy v orální historii (analýza, interpretace apod.).

- velmi nepatříčně také působí užití dvou čísel odkazujících na poznámku pod čarou (např. s. 79, 82 a dále). Pro posuzovatele je také nepatříčné, když autor cituje obecně historické práce či napří filmy, když předkládá výčet jednotlivých reenactingových aktivit.

Na předložené práci posuzovatel jen těžce hledá pozitiva; snad k nim patří jedna z úvodních kapitol o historii reenactingu na našem území, či vlastní přepisy rozhovorů a kvantitativní rozsah.

Posuzovatel je přesvědčen, že v průběhu vlastní obhajoby magisterské práce je nutné, aby zkušeni komise řádně prověřila zejména znalost elementárních postupů historiografické práce, včetně těchto postupů v oblasti orální historie.

Předloženou práci hodnotím stupněm „3“.

V Olomouci 3. 2. 2013

Pavel Urbášek